

Vänsterpress om Mellanöstern – september 2017

Under det senaste halvåret verkar vänsterpressen ha tappat intresset för utvecklingen Mellanöstern. I synnerhet gäller det Syrien, där Assad och hans allierade har haft stora militära framgångar, men även oppositionen har genomgått stora förändringar. Således har IS trängts tillbaka, medan den jihadistiska Tahrir al-Sham (al-Qaida-gruppen al-Nusras efterföljare) nu dominerar den väpnade oppositionen (i juli i år lyckades man göra sig av med den dittills starkaste konkurrenten Ahrar Al-Sham) – något som inte kommenterats alls av vänsterpressen.

Detta är anledningen till att denna artikelsamling är inte innehåller särskilt många texter som handlar om det aktuella läget, bortsett från folkomröstningen bland de irakiska kurderna.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under senaste halvåret (nyaste först):

[Vänsterpress om Mellanöstern – juni/juli 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – juni 2017](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – maj 2017](#)

Se även: Aron Lund m fl, [Assad kan vinna kriget men kommer att ha ett Syrien i ruiner att styra över](#) och Daniel Falcone, [Varför Syrien splittrat vänstern - Intervju med Mellanösternkännaren Stephen Zunes](#)

Martin Fahlgren 29/9 2017

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Kurdisk folkomröstning kraftigt motarbetad</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>Saudikopplingar till 9/11 uppmärksammas återigen.....</i>	<i>2</i>
<i>"Alla älskar vår olja, men ingen älskar oss"</i>	<i>4</i>
<i>Orosmolnen hopar sig över Kurdistan</i>	<i>5</i>
Offensiv	6
<i>Kurder röstar för egen stat.....</i>	<i>6</i>
Proletären.....	9
<i>Terrorister i Syrien fick vapen från Natoländer via diplomatflyg</i>	<i>9</i>
<i>Motstridiga intressen när irakkurder vill bryta sig loss</i>	<i>11</i>

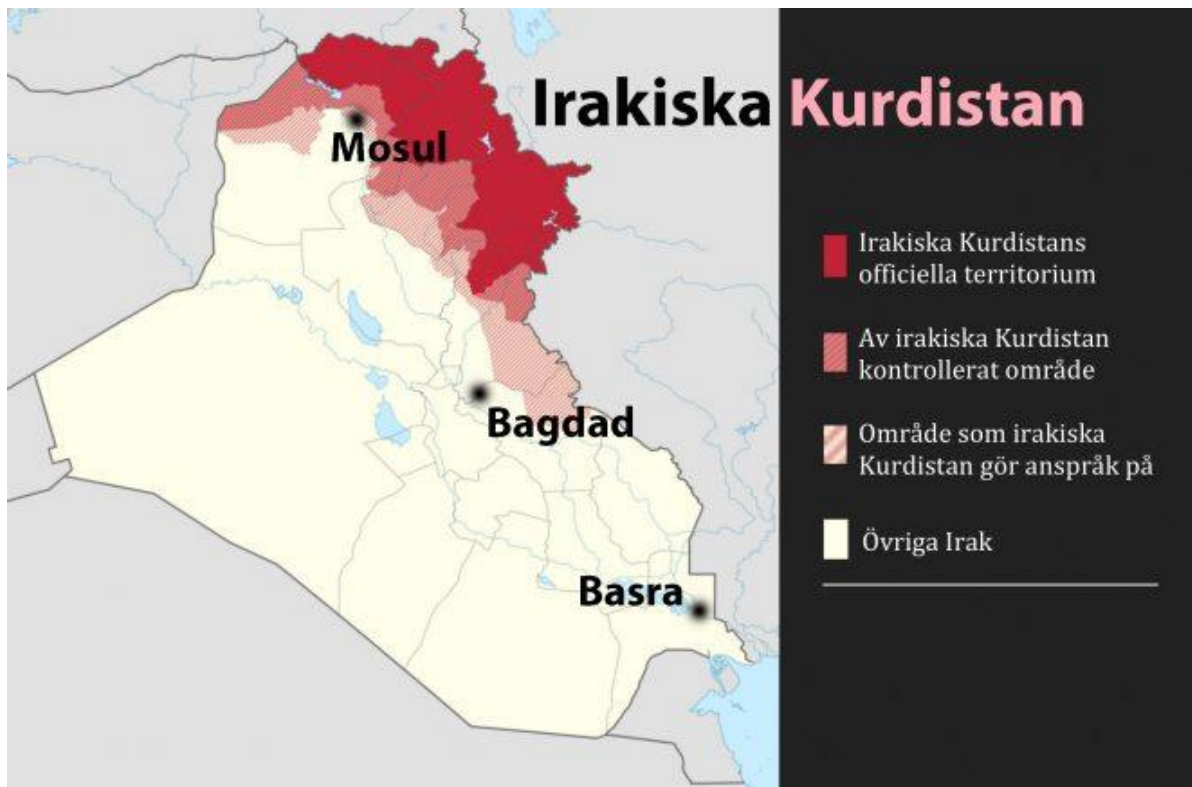
Arbetaren

Kurdisk folkomröstning kraftigt motarbetad

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 22/9 2017

På måndag planeras den historiska folkomröstningen om självständighet för Iraks kurder. Kampen har pågått länge men in i det sista försöker såväl de styrande i Bagdad som FN att få valet inställt.



Den omdiskuterade folkomröstningen är planerad sedan länge. Frågan gäller den så efterlängtade självständigheten bland många kurder i de tre självstyrande provinserna Dahuk, Arbil och Sulaymaniyya som tillhör den kurdiska regionen, KRG.

Områdena har redan eget parlament och ett eget försvar i form av de väpnade Peshmergestyrkorna. Men motståndet mot folkomröstningen har vuxit den senaste tiden, särskilt i takt med att relationerna med att den sittande regeringen i huvudstaden Bagdad försämrats.

Därför har nu Iraks premiärminister Haider al-Avadi vädjat till landets högsta domstol att ställa in omröstningen, något den också beslutat om. Men beslutet betyder i praktiken ingenting då det inte måste implementeras i den självstyrande regionen.

Vid sidan om påtryckningarna har al-Abadi även hotat med att ingripa militärt om omröstningen hålls som planerat nu på måndag. Något som gör det redan spända läget allt mer ansträngt. Opinionsmätningar som gjorts pekar på en seger för ja-sidan. Alltså att de som önskar självständighet vinner.

– Det är första gången som folket i Kurdistan får möjlighet att själva bestämma hur framtiden ska se ut, om man vill ha självständighet eller fortsätta att tillhöra Irak. Det här är stort, säger KRG:s representant i Sverige, Shorsh Kadir Rahem, som för tillfället befinner sig i Kurdistan för att följa utvecklingen, till nyhetsbyrån TT.

Även FN har lagt sig i och vädjat till kurderna att avstå omröstning. Enligt de styrande i

Bagdad kan valet leda till en ”farlig eskalering som kommer att inbjuda till brott mot Iraks suveränitet”.

Också i grannländerna Iran och Turkiet, med stora kurdiska minoritetsbefolkningar, har man motsatt sig den planerade folkomröstningen och läget inför måndagen beskrivs som ytterst laddat. Rädsla finns att trycket på kurdisk självständighet sprids över gränserna. Även USA har varnat för vad valet kan innebära.

FN:s sändebud i Irak, Jan Kubis, har bett den kurdiske ledaren Massud Barzani att i stället försöka förhandla med Bagdad för att nå en uppgörelse kring kraven om självständighet. Men bland många kurder regionen, och även runt om i Europa, är längtan efter självständighet fortfarande stark och en stor majoritet stödjer planerna på folkomröstning.

In i det sista är det dock fortfarande oklart om valet kommer att kunna hållas.

– Det är ju många som vill stoppa det. Inte minst Iran, Turkiet och USA, men jag tror faktiskt att det blir en omröstning på måndag, säger Keya Izol, ordförande för Kurdiska riksförbundet i Sverige, till Arbetaren.

Keya Izol reser själv till irakiska Kurdistan nu i helgen för att delta i valet. Han berättar att det går rykten om att det i stället för val kommer att inledas samtal mellan parterna. Än så länge, förklarar han, är det bara rykten och för honom är det viktigt att en omröstning genomförs.

– Kurderna har den rätten, precis som alla andra folkgrupper. Det måste omvärlden respektera. Därför tycker jag att vi ska rösta så att alla får säga sin mening. Sedan är det klart att det inte kommer att gå över en natt. Utan blir det ett ja är det bara en början på en lång process där det ska förhandlas med Iraks centralregering, säger han.

Sammanlagt 5,5 miljoner människor har rätt att rösta i valet. Förutom kurder kommer även andra folkgrupper boende i de aktuella områdena att ges rätt att rösta. Även kurder boende utomlands kan rösta via nätet.

Internationalen

Saudikopplingar till 9/11 uppmärksammas återigen

Hampus Byström

Internationalen 16/9 2017

- Nya avslöjanden i en stämningsansökan mot Saudiarabien
- Det svåra är att skilja genuina konspirationer från fantasier
- Hur än utfallet i rättegången blir så lär ingenting hända

Varje år, lite lagom till årsdagen för terrorattackerna mot World Trade Center, släpps en ”rapport” eller ”nya avslöjanden” om Saudiarabiens inblandning i terrordåden. För den lutt-rade är det mesta bekant, och det är lätt att genomskåda många av de spektakulära påståendena. Nog för att kungahuset Saud vore kapabla och korrupta nog för att ha ett finger eller fler med i planeringen eller utförandet – de flesta av flygplanskaparna var trots allt från Saudiarabien – men vad skulle det egentligen tjäna till, för deras del? USA har länge varit en trogen partner i ett långvarigt äktenskap, så varför skulle Saudierna ta risken när alliansen redan innan 2001 var så förmånlig för deras del?

Nu är det dags igen. *New York Post* publicerade i helgen en text författad av Paul Sperry från Hoover-institutet som redogör för nya avslöjanden i en stämningsansökan mot Saudiarabiens regering. Den här gången påstås Saudiarabiens ambassad ha genomfört en ”dry run”, lite som en generalrepetition, två år innan attacken, genom att betala för två saudiska medborgares flygresor från Phoenix till Washington. Väl på flyget ska de två saudiaraberna ha betett sig

konstigt och aggressivt, frågat många tekniska frågor, och försökt ta sig in i cockpiten. Allt för att, enligt stämningens juridiska ombud Sean Carter, ”utmana säkerheten ombord på amerikanska flygplan”.

Flygpersonalen tyckte att deras beteende var så pass märkligt att de nödlandade i Ohio, där de två männen häktades av FBI.

Efter utfrågning släpptes de två, men när de visade sig umgås med en känd terrorismstänkt öppnade FBI en grundligare utredning. Den kom fram till att de två hade utbildats i al-Qaidaläger i Afghanistan. och deltagit i seminarier med Anwar Al-Awlaki.

Trots att lobbyister som står den saudiska regeringen nära arbetat hårt för att få stämningens ansökan avslagen, verkar den nu ha godkänts för rättegång. Det ska bli intressant att se vad resultatet blir; allt tyder på att den saudiska ambassaden faktiskt betalade för de två människors biljetter. Men det finns anledningar att vara skeptisk. Hoover-institutet, som artikelförfattaren tillhör, har länge varit förknippade med grova islamofobiska lögn. Och Paul Sperry är författare till flera konspirationsteoretiska böcker, däribland ”How Muslim Spies and Subversives Have Penetrated Washington”.

I det här fallet rör det sig om uppgifter som är väl bekräftade, och misstankarna har funnits redan från första början. Ett problem är dock att Saudiarabien får klä skott för allt som händer i Mellanöstern; är det inte kungariket Saud som sägs ligga bakom allt ont så är det Iran. Likt en inverterad version av ”Sions vises protokoll” räcker det med att någon viskar, med en finurlig glimt i ögonen, att det är ”Saudiarabien som ligger bakom det hela” för att allt ska bli uppenbarhet. Efter ett sekel av statskupper sponsrade av Storbritannien eller USA, maktlöshet och kaos, förnedring och ockupation, så är Mellanöstern förståeligt nog dränkt i konspirationsteorier.

Konspirationerna stannar tyvärr inte där, utan överförs till rapporteringen från området. Lyft på vilken sten som helst och konspirationens ångor stiger som från ett träsk. Det svåra ligger i att skilja genuina konspirationer från fantasier – har Mossad lagt sig i och söndrat politiken i många av områdets länder? Självklart. Försöker Iran, Saudiarabien, Turkiet och Israel kontrollera olika beväpnade grupper för att flytta fram sina positioner? Antagligen. Men var drar vi gränsen? Hur ser skytteltrafiken med vapen i regionen faktiskt ut?

Den islamofobiska högern i Amerika tror att Obama var en muslimsk infiltratör som ”skapade IS”; det finns en förvriden spegelbild av det här i vissa delar av vänstern, som tror ungefär samma sak. Som konflikten mellan Qatar och Saudiarabien visar så finns det inga enhetliga block som går att föra samman längs etniska eller sekteristiska linjer; sprickorna löper längs ideologi och materiella intressekonflikter, precis som i västvärlden.

Men hur ska vi tolka de här senaste avslöjandena kring Saudiarabien? *The Atlantic* publicerade för mer än ett år sedan intressanta fynd från kongressens utredning om attackerna. Under sin tid i USA höll de framtida flygplanskaparna regelbunden kontakt med den saudiska ambassaden, och personer inom den saudiska kungafamiljen bistod med pengar och falska pass. Ambassaden förnekar naturligtvis alla anklagelser. Hur än utfallet i rättegången blir så lär ingenting hända. Trump reste trots allt till Saudiarabien och la händerna tillsammans med deras ledare på en självlysande jordglob av glas av en anledning. Äktenskap baserat på rikedom och säkerhet håller länge, hur lögnaktiga och föraktfulla dom än har blivit.

”Alla älskar vår olja, men ingen älskar oss”

Rûnbîr Serkepkanî

Internationalen 22/9 2017



Rûnbîr Serkepkanî, poet och människorättsaktivist. Bakgrundsbild: stora Zabfloden nära Erbil i irakiska Kurdistan.

Alla gator i Erbil pryds av reklam för självständighet. Avsändare är olika företag som säljer smink, tekniska tjänster, kakor, lägenheter och annat. Och alla är överens. Vi måste rösta: Ja, den 25 september smäller det. Då kommer omröstningen som vi så länge har väntat på. Den som avgör om vi ska bli självständiga eller stanna kvar i Irak. Det här låter kanske spännande och hoppfullt för den utan erfarenhet av inbördeskrig och oljebolagens härjning i mina hemtrakter. Masoud Barzani som är regionens illegitima president är den som ivrar mest för självständighet. Han är son till den stora kurdiska rebellen Mustafa Barzani. Det pågår flera rykten om varför Barzani så gärna vill att omröstningen ska ske just den 25 september. Vissa säger att han till varje pris vill gå till historien som den kurdiska ledare som ledde självständighetskampen segerrikt. Vissa säger att han har cancer och att han gärna vill röra om i grytan innan han går hädan. Turkiet och Israel knuffar på i bakgrunden, säger vissa andra. Den dominerande teorin bland de som tvivlar på Barzanis rena avsikter är att det är det enda sättet för Barzani att sitta kvar vid makten och att behålla makten inom Kurdistans ekonomiska och politiska elit som domineras av hans egen familj, Talabani-familjen och vissa andra som står dem nära. Det hela är en stor turkisk komplot, säger vissa andra, så att vår del av Kurdistan inte ska förenas med Rojava och så att Turkiet ska ha en ursäkt för att återta Mosulregionen som i stort sett är det irakiska Kurdistan.

En sak är säker: alla är rädda. Kriget mot IS har knappt tagit slut. Min kompis Rezhîar som är människorättsaktivist och verkar i Sulaimaniya, tvekar att besöka sin egen hemstad Sangeser numera. Han förlorade sju av sina barndomskompisar i kriget mot IS. Deras stora martyrbilder pryder vägkanterna innan man åker in i staden. Det är så med alla. Det finns knappt någon som inte har förlorat någon i kriget mot IS. Vi vill inte ha ett krig till. Turkiet håller på med militära operationer på den andra sidan gränsen. Iran hotar med att stänga alla

gränser ifall omröstningen blir av och Kurdistan blir självständigt. Det irakiska parlamentet tillät premiärministern Abbadi att använda militära medel för att försöka förhindra kurdisk självständighet. Vi som är födda på 1980-talet minns hur det blir när Iran, Irak och Turkiet attackerar samtidigt. Det blir blodbad. Vi är trötta på blodbad. Vi vill ha fred och rättvisa.

De floder som bevattnar regionen kan dämmas upp och göra området till en öken, vilket Iran redan har provat med förödande konsekvenser. Iran har redan vid flera tillfällen stoppat flodflödet från de floder som har sina källor på den delen av Kurdistan som ockuperas av Iran, som Elwend, Sîrwan, Zêy Biçûk som bevattnar stora områden både i Kurdistan och i andra delar av Irak. Vatten-(o) rättvisa är redan ett stort hot i Mesopotamien på grund av de länder som kontrollerar de stora floderna. Israel är ett av de få länder som har uttryckt stöd för kurdisk självständighet. USA har uttryckligen sagt att de inte stödjer något sånt äventyr. Ingen stödjer oss på riktigt. Vi har inte ens bergens längre eftersom de är avfolkade. Folk är lönearbetare, de är regeringsanställda, jobbar på företag, studerar, planerar att emigrera och urbanisera sig. Sedan den Amerikanska ockupationen av Irak 2003 har de kurdiska makt-havarna etablerat en kapitalism där kapitalister och jordägare tagit över gemensamt ägd mark och förvandlat den agrara och pastoral landsbygden fundamentalt. Människor lämnade sina byar, sålde sina djur och flyttade till städerna för att bli anställda av regeringen som poliser, soldater och annat för att få del av de oljepengar som regnade över regionen. Feodaltherrarna i min hemdal stal mark från småbönder och skrev över den på sig själva. Säkerhetspolisen var alltid redo för att slå till mot alla som sa ifrån. Alla älskar vår olja, naturgas, vårt motstånd mot IS men ingen älskar oss. Men vi älskar frihet, jämlikhet och rättvisa, och det är endast med de principerna som vi kan nå en verklig självständighet, inte med Masoud Barzanis nåd.

Orosmolnen hopar sig över Kurdistan

Arash Gelichkan

Internationalen 29/9 2017

- Den 25 september hölls folkomröstning i irakiska Kurdistan
- Omröstningen visade på ett stort stöd för självständighet
- Tyvärr kan den mycket väl sluta med en rejäl baksmälla

Det är naturligt för vänstern att lyssna på förtryckta folks vilja. Kurderna är sannerligen en förtryckt grupp kulturellt, politiskt och ekonomiskt. Måndagens folkomröstning visar att det finns ett stort stöd för självständighet bland kurderna i norra Irak. Men redan mullrar orosmolnen vid horisonten. Turkiet hotar med att strypa kurdernas oljeexport, Iran hotar med att stänga av vattenledningar och militära turkisk-irakiska maktdemonstrationer pågår. Fördomanden av de stater som vill missbruka sin makt och med våld tysta kurderna måste stå skarpa.

När den inledande nationalistiska yran har lagt sig kan det mycket väl sluta med en rejäl baksmälla. Krig, etnisk rensning och människor återigen på flykt. Arbetarklassen och de fattiga – såväl kurder och araber som assyrier, turkmener och andra – än en gång som förlo-rare medan fåtalet berikar sig.

Det mesta pekar tyvärr i den riktningen redan och hintar en viktig lärdom: nya gränsdragningar är inte alltid svaret på etniskt förtryck och orättvisor. Ibland skapar det fler problem än det löser. Vare sig analysen bottenar i en grovt utmejslad leninism, förenklad antirasism eller allmänt rättvisepatos är det sällan så enkelt. Nationell självständighet åt varje folk som önskar det framstod möjligen som rimligt i början av 1900-talet, under Tsar-imperiets fall och under de anti-koloniala befrielsekrigen.

Men delningen av Indien och Pakistan, bildandet av Israel och Jugoslaviens sammanbrott visar ju faktiskt att det inte alltid är så självklart. Vi måste känna till de specifika omständigheterna. Till och med i Palestina är jag långt ifrån säker att två separata stater är en bättre

lösning än en sekulär demokratisk stat för araber och judar. Och det är dessutom en mycket mindre komplex etnisk väv än i irakiska Kurdistan. Där är det inte så enkelt att det finns ett avgränsat område där kurder bor och ett annat där de andra bor. ”De andra” delar område med kurderna, de är assyrier, turkmener, azerer och araber och många har egna nationella strävanden. Ett syfte med folkomröstningen är att fastställa gränserna: där en majoritet vill avskilja sig från Irak ska Kurdistans gränser dras. Men det är inga gränser som regeringen i Bagdad och många i dessa områden kan tvingas till att erkänna. Med all säkerhet bäddar det för konflikter om det inte kan lösas förhandlingsvägen.

Bildandet av nya etno-stater eller ens etno-autonoma projekt i Öcalans anda innebär öppnandet av en Pandoras ask av etniska konflikter, balkanisering om man så vill. Fragmentering i små svaga etno-stater slår sönder varje möjlighet till antikolonial enighet mot imperialismen. De enögda kurdnationalistiska strävandena har öppnat dörren för den amerikanska invasionen av Irak och med den en lång räkka av problem vi möter i form av jihadism och ett Europa som kantrar mot högerpopulismen. Regionen har blivit ett Eldorado för västerländska oljebolag och intressen, det Kurdistan som växer fram är ett ultrakapitalistiskt Dubai med udden riktad mot den kurdiska arbetarklassen.

Det är inte konstigt att USA även backat upp den kurdiska gerillan PJAK i iranska Kurdistan. Den iranska regimens förtryck har lett till baluchiska, azeriska, arabiska och kurdiska självständighetsrörelser. Tror vi att lösningen är nya stater så talar vi i Iran verkligen om ett nytt Balkan. Nej, låt oss stödja de kurder, araber, turkar och iranier av alla etniciteter som kämpar för ett demokratiskt, socialt rättvist samhälle som respekterar allas kulturella rättigheter och rätt till självbestämmande inom en gemensam stat. Den arabiska våren är död, säger vissa. Det som behövs är en folkens vår som sveper bort despoterna i Teheran, Bagdad, Damaskus och Ankara och inrättar en ny anti-auktoritär ordning. Bara under en sådan ordning kan kurdernas vilja till självbestämmande garanteras. Det finns ingen enkel genväg som stavas ensidig utbrytning.

Omröstningen

Den 25 september röstade irakiska Kurdistan om självständighet i de tre provinserna Dahuk, Arbil och Sulaymaniyya som utgör dess självstyrande områden. Det röstades också i flera omstridda områden som kontrolleras av kurdiska styrkor men som centralregeringen i Bagdad ser som sitt territorium, däribland Kirkuk, Makhmour, Khanaqin och Sinjar. Det var inte bara kurder som hade rätt att rösta, utan även andra folkgrupper som lever i de kurdiska områdena. Den irakkurdiska diasporan kunde rösta via nätet.

Omröstningen var inte bindande och kommer inte automatiskt förvandla området till en självständig stat. Kurdiska ledare har sagt att de kommer att använda det förväntade ”ja”-resultatet för att pressa regeringen i Bagdad i förhandlingar om självständighet.

Offensiv

Kurder röstar för egen stat

Arne Johansson

Offensiv 27/9 2017

Resultatet av måndagens folkomröstning i den kurdiska regionen i norra Irak och även i de kurdiskt dominerade närområdena utanför regionens administration blir med all säkerhet ett massivt ja till en egen stat i Bashur, södra Kurdistan.

De första rapporterna tyder också på ett högt och entusiastiskt valdeltagande bland kurderna av de 5,3 miljoner som är röstberättigade, om än lägre från andra folkgrupper bland de 1,9 miljoner röstberättigade i peshmergakontrollerade områden utanför den kurdiska regionala administrationens erkända gränser.

Även om den historiska folkomröstningen är rådgivande och enligt den kurdiska regionala regeringens (KRG) president Massoud Barzani ”inte ritar några gränser”, försäkrar denne att det efter att folkets röster har hörts inte finns någon väg tillbaka till ”ett partnerskap med Irak”.

Folkomröstningen trotsar öppet alla hotfulla fördömanden från såväl den irakiska regeringen i Bagdad som från grannstaterna Turkiet och Iran, som båda har stor ekonomisk makt i KRG och i likhet med Syrien har egna stora kurdiska minoriteter. Även från USA, England, Frankrike, EU, Arabförbundet och FN har uppmaningarna att stoppa folkomröstningen duggat tätt. Statligt stöd har ironiskt nog bara uttalats av Israel, vars egen regering inte har en tanke på att erkänna palestiniernas nationella och demokratiska rättigheter.

Trots att både Turkiet och Iran har samlat militära trupper vid sina gränser till KRG och hotat stänga dessa är ett större militärt ingripande från grannstaterna ändå mindre sannolikt på kort sikt.

Iraks regering i Bagdad har besvarat folkomröstningen med krav på att KRG återlämnar kontrollen över sina gränser och flygplatser till federala myndigheter och att alla andra länders handelsförbindelser enbart sköts i kontakt med Bagdad.

Störst risk för våldsamma konflikter finns i Kirkuk, där läget är spänt och rivaliteten stor mellan kurdiska, arabiska och turkmenska intressen. Shiamilisen Hashd som är lojal till den Iranstödda regeringen i Bagdad och som har härdats i den gemensamma kampen med Peshmerga mot IS i Mosul har också betydande styrkor strax söder om Kirkuks centrum, som skulle kunna ingripa i händelse av lokala strider. Men inte heller den irakiska regeringen, vars militär nätt och jämnt orkat besegra IS i storstaden Mosul tack vare stöd från USA-flyg, shiamiliser och kurdiska styrkor, klarar idag av ett mer storskaligt militärt ingripande mot KRG.

Folkomröstningen innebär inte i sig någon omedelbar förändring. Barzani har själv förutsett utdragna förhandlingar mellan KRG och regeringen i Bagdad under minst två års tid. Kanske kan en lösare konfederation mellan två formellt likvärdiga regeringar under ett gemensamt paraply utåt och som varje part efter en viss tid har rätt att lämna, vara en lösning som föresvävar Barzani.

KRG har i praktiken redan fungerat som en egen stat med egen militär och de facto kontroll över regionens oljefält alltsedan Saddam Hussein efter Gulfkriget och det kurdiska upproret 1991 tvingades dra tillbaka den irakiska armén från området, som därefter också har skyddats av USA-flyg. Självstyret förstärktes efter USA:s invasion av Irak 2003, då kurdiska peshmergastyrkor avancerade söderut och tog kontrollen över oljestaden Kirkuk med omnejd. De allra mest svårlösta frågorna är en konsekvens av att KRG under kriget mot IS har utökat sitt territorium med 40 procent, varav många områden är oljerika och har en blandad befolkning. Allra mest spänt är läget i oljestaden Kirkuk.

Både gynnsamma externa och pressande interna faktorer förklarar varför Massoud Barzani och hans klanbaserade parti, Kurdiska demokratiska partiet (KDP), har valt att genomföra en folkomröstning just nu. En faktor är att styrkeförhållandena inom Irak just nu är fördelaktiga, då IS har besegrats och såväl den sunnimuslimska revanschismen som den shiabaserade regeringen i Bagdad knappt orkar något mer än att kippa efter andan, samtidigt som Peshmerga militärt har rustats upp.

En annan faktor är att det Barzani-ledda styret har försvagats av oljeprisrasen och ett folkligt missnöje mot nedskärningar, uteblivna löner och den klanbaserade korrupsion som länge har präglat KRG. Som Patrick Cockburn har påpekat i Counterpunch kan Barzani genom att spela ut det nationalistiska kortet avleda uppmärksamheten från det katastrofala ekonomiska tillståndet. ”Erbil (huvudstaden) är full av halvfärdiga byggnader bredvid rostande kranar medan många statsanställda inte har betalats på månader”.

Med folkomröstningen hoppas Barzani och KDP kunna rida på de förhoppningar om den nationella befrielsen som kurder har drömt om i hundra år. Detta lär också ge utdelning i de kurdiska president- och parlamentsval som ska hållas i KRG den 1 november.

Mest kritiska till en folkomröstning i nuvarande läge har den så kallade förändringsrörelsen Gorran varit, som bildades 2009. Gorran slog snabbt igenom som KRG:s näst största parti. Men ända sedan det nya partiets talman i parlamentet vägrat att gå med på att förlänga Barzanis mandatperiod som president och KDP i oktober 2015 svarade med att blockera parlamentet och kasta ut Gorrans ministrar ur regeringen har hela det politiska systemet varit närmast totalt lamslaget.

Med folkomröstningen som verktyg lyckades dock KDP trots Gorrans och ett islamistiskt partis bojkott få PUK:s stöd för ett möte med KRG:s parlament den 15 september som med 65 av 68 närvarande parlamentsledamöter (43 bojkottade mötet) kunde legitimera folkomröstningen tio dagar senare.

Gorran har länge motsatt sig en folkomröstning nu, men inte kampanjat för ett nej. Strax innan folkomröstningen deklarerade Gorran med fingret i vädret att folk var fria att rösta hur de vill.

En annan faktor i ekvationen är den ökade populariteten även i Bashur för Barzanis främsta rival bland de kurdiska rörelserna i grannstaterna, det med PKK nära liggande syrisk-kurdiska partiet PYD i Rojava.

PYD har kunnat stärka sin ställning i det syriska inbördeskriget genom en allians i norra Syrien mellan sina YPG-styrkor och arabiska miliser i Syriska demokratiska styrkorna (SDF), stödda av USA-flyg.

Rättvisepartiet Socialisterna och CWI stödjer alla förtryckta nationers kamp för full jämlikhet och för deras rätt till självbestämmande, inklusive rätten att avskiljas, d v s att bygga oberoende stater om de så önskar. Detta gäller tydligt för kurderna, som är den största statslösa nationen i världen.

Samtidigt måste den demokratiska kampen för självbestämmande för att kunna segra fullt ut kopplas till en konsekvent kamp mot kapitalismen och imperialismen, då ingen nation kan vara genuint fri utan att vara fri från ekonomisk exploatering och imperialistisk plundring. Utan en gemensam kamp för en revolutionär demokratisk och socialistisk omvandling av hela regionen tillsammans med arbetare och förtryckta ur alla folkgrupper i Turkiet, Iran, Irak och Syrien kan inte heller kurderna bli fria, även om en egen stat skulle utropas. Särskilt akut blir det givetvis att garantera fulla demokratiska rättigheter till alla minoritetsgrupper i de områden som domineras av kurderna själva.

Eftersom kurderna är spridda över fyra stater och står inför en mängd olika situationer, kan inte heller dagskampen för deras rätt till självbestämmande förenklas till en modell som passar alla.

Den rätten kan, om det är deras demokratiska önskan, innehålla fullständiga autonoma rättigheter inom den stat de för närvarande lever i, inrättandet av oberoende stater eller en gemensam stat för alla kurder. Därmed kan också en grund läggas för en frivillig, demokratisk och socialistisk konfederation i hela denna del av världen.

Proletären

Terrorister i Syrien fick vapen från Natoländer via diplomatflyg

Patrik Paulov

Proletären 14/9 2017

Varför använde Sverige samma transporter?



Enligt de dokument som Dilyana Gaytandzhieva kommit över har Silk Way Airlines genomfört minst 350 diplomatflygningar med vapen i lasten. Den inofficiella destinationen har varit Syrien och andra konflikthärddar.

Varifrån har al-Qaida och andra extremistgrupper i Syrien fått alla sina vapen? Jo, bland annat har Natoländer och deras allierade i hemlighet flugit in tonvis av gamla östeuropeiska vapen – med diplomatflyg. Det avslöjar den bulgariska journalisten Dilyana Gaytandzhieva. Men avslöjandet har mötts med tystnad och Gaytandzhieva har fått sparken.

När Proletären kontaktar Dilyana Gaytandzhieva har det gått två månader sedan hon publicerade sin artikel och två veckor sedan hon avskedades. Avslöjandet sprids av alternativa medier, men i de dominerande medierna i de inblandade staterna är det tyst.

– al-Jazira och Russia Today har intervjuat mig men i mainstream media i väst råder total mörkläggning av denna nyhet, förklarar Dilyana Gaytandzhieva.

Det hela började i december 2016. Dilyana Gaytandzhieva var en av få utländska journalister på plats i syriska Aleppo. När den östra delen av staden befriades gick hon in i området tillsammans med den syriska armén. I totalt nio underjordiska vapenlager som tillhört al-Qaidagrupperna Jabhat al-Nusra såg hon stora mängder krigsmateriel. Vapnen var märkta med Bulgarien som ursprungsland.

Det var upprinnelsen till det avslöjande som Dilyana Gaytandzhieva i juli publicerade i Trud, Bulgariens största dagstidning. Artikeln bygger bland annat på hemligstämplad korrespondens mellan Bulgariens UD och Azerbajdzjans ambassad. Bulgarien är medlem i Nato och Azerbajdzjan har sedan mitten av 1990-talet ett nära samarbete med både Nato och USA.

Avslöjandet bidrar till att ge klarhet i hur vapen med bulgariskt ursprung hamnade hos en av

FN terroriststämplad grupp i krigets Syrien.

Dilyana Gaytandzhieva berättar om hur en rad stater och privata vapenföretag använt det statliga azerbajdzjanska flygbolaget Silk Way Airlines för att frakta vapen till Syrien och till andra konflikthärdar som Irak, Afghanistan och Republiken Kongo.

Enligt internationella flygregler är det förbjudet att frakta militär utrustning i civila plan. För att möjliggöra transporter har därför Azerbajdzjans UD i samarbete med de inblandade staterna stämplat Silk Way Airlines flygningar som diplomatflyg. Bolaget har under de senaste tre åren gjort minst 350 diplomatflygningar med hundratals ton vapen i lasten.

I kartläggningen av transporter visar Dilyana Gaytandzhieva hur företag i USA tilldelats statliga kontrakt på totalt en miljard dollar för att köpa upp gamla vapen från Bulgarien och andra östeuropeiska stater för att sedan frakta dem vidare. Det är vapen som inte används av USA:s armé eller dess allierade i Mellanöstern, varför det är uppenbart att mottagaren är en tredje part.

Vapnen har fraktats med diplomatflyg som mellanlandat och lastat av i länder som Turkiet, Saudiarabien och Israel. Dessa tre stater är alla djupt indragna i kriget i Syrien på de regeringsfientliga gruppernas sida.

Förutom i Syrien har vapen som fraktats av Silk Way Airlines hittats i irakiska Mosul i lager som tidigare kontrollerats av Islamiska staten, IS.

Avslöjandet att USA tillsammans med en rad EU- och Natomedlemmar ägnat sig åt illegala transporter av vapen som hamnat i händerna på terrorister borde ha väckt starka reaktioner. Det är en verksamhet som bidragit till krig och terror, vilket i sin tur drivit miljontals människor på flykt. Men reaktionerna har uteblivit.

Dilyana Gaytandzhieva fick istället klart för sig att hon gjort något som inte uppskattades av makthavarna. I slutet av augusti kallades hon till förhör av den bulgariska nationella säkerhetstjänsten. Hon fick inte en enda fråga om den skandal hon avslöjat.

Dilyana Gaytandzhieva säger att det som säkerhetstjänsten ville veta var vem som lämnat ut dokumenten om diplomatflygningarna till henne.

Två timmar efter förhöret fick hon sparken av den bulgariska tidningen. Planerna på att resa till Syrien för att gräva vidare i avslöjandet gick därmed i stöpet.

Kan det tolkas på annat sätt än att de inblandade vill tysta ner historien?

Dilyana Gaytandzhieva är inte ensam om att ha grävt i frågan om hur al-Qaida, IS och andra grupper i Mellanöstern kommit över så mycket vapen från östeuropeiska vapenlager.

Redan i mars 2013 skrev tidningen New York Times om hur USA:s underrättelsetjänst CIA i samarbete med Saudiarabien, Qatar, Turkiet och Jordanien flög in mestadels kroatiska vapen till väpnade grupper i Syrien.

I oktober 2014 bekräftade USA:s dåvarande vicepresident Joe Biden vid ett framträdande på Harvard University att bland andra Saudiarabien, Turkiet och Förenade Arabemiraten öst in ”hundratals miljoner dollar och tiotusentals ton vapen” till ”al-Nusra och al-Qaida och de extremistiska elementen av jihadister från andra delar av världen” på plats i Syrien. Biden sade dock inget om USA:s egen roll i detta.

I juli 2016 publicerade Balkan Investigative Reporting Network, BIRN, och Organized Crime and Corruption Reporting Project, OCCRP, en rapport om leveranser av vapen och ammunition från Östeuropa till Syrien och Jemen från 2012 till 2016.

Enligt rapporten handlade det om vapen för 1,2 miljarder dollar som med flyg eller båt fraktats från Kroatien, Tjeckien, Serbien, Bulgarien med flera till Saudiarabien, Jordanien, Förenade Arabemiraten och Turkiet. Vapen som skickats vidare till eller via mellanhänder

nått ”al-Nusra och al-Qaida och de extremistiska elementen av jihadister från andra delar av världen”, för att använda Joe Bidens ord.

BIRN och OCCRP publicerade denna vecka en uppföljning. Enligt deras kartläggning handlar det om totalt 2,2 miljarder dollar som USA öronmärkt för vapen till främst Syrien under perioden 2015 till 2022.

Det finns i Dilyana Gaytandzhievas avslöjande en uppgift som är av särskilt intresse för Proletären. I hennes artikel i tidningen Trud nämns i förbifarten Sverige som ett av de länder som anlitat Silk Way Airlines diplomattransporter.

– Vad jag kan säga är att dokumenten visar att Sverige sänt vapen med Silk Way Airlines till sina militära styrkor i Mellanöstern. Men eftersom flygningarna var diplomatiflyg går det inte veta vad som skickades och var lasten hamnade, säger Dilyana Gaytandzhieva.

Det hela framstår som märkligt. Att USA och dess allierade vill hemlighålla beväpningen av mer eller mindre ljusskygga krafter i Syrien och andra länder är en sak. Vem vill skylta med vapenleveranser till grupper som är terroriststämplade av FN, alternativt grupper som krigar i allians med terrorister?

Att svenska krigsmakten väljer att anlita diplomatiflyg för vapentransporter är betydligt konstigare. Sverige är efter riksdagsbeslut på plats i Irak med en styrka på maximalt 70 soldater, ett antal som kan utökas till 220 soldater. Insatsen ingår i den USA-ledda koalitionen krig mot terrorgruppen IS och handlar officiellt om utbildning av kurdiska peshmergastyrkor i norra Irak samt styrkor i andra delar av Irak. Finns där något att dölja?

– **Jag har än så länge ingen** förklaring. Det har varit många svenska flygningar med Silk Way Airlines under de senaste tre åren. Gick dessa vapen till Sveriges trupper? Vi vet inte eftersom det var diplomatiflyg, säger Dilyana Gaytandzhieva.

Proletären har bett utrikesdepartementet och Försvarsmakten om en kommentar till uppgifterna om svenska vapentransporter med Silk Way Airlines diplomatiflyg. UD hänvisar till Försvarsmakten, som vid publiceringen ännu inte svarat.

Motstridiga intressen när irakkurder vill bryta sig loss

Patrik Paulov

Proletären 20/9 2017

Den kurdiska regionen i norra Irak ska rösta om självständighet den 25 september. Men de krafter som i decennier stött en uppsplittring av Irak försöker nu bromsa utvecklingen. Alla utom Israels Benjamin Netanyahu.

Den senaste tiden är det många som försökt stoppa den planerade folkomröstningen i den självstyrande kurdiska regionen i norra Irak.

USA och Storbritannien har uppmanat den irakkurdiska regeringen att skjuta upp omröstningen och istället förhandla med Iraks centralregering i Bagdad. Grannländerna Turkiet och Iran, både med stora kurdiska minoriteter, har fördömt omröstningen.

Den irakiske premiärministern Haider al-Abadi hotar med att invadera den kurdiska regionen, då folkomröstningen kränker Iraks konstitution och gränser. Även landets högsta domstol kräver att omröstningen ska ställas in.

Men ledarskapet i det kurdiska självstyret vägrar att böja sig. Självstyrets president Masoud Barzani säger att folkomröstningen kommer att äga rum, om inte Bagdad på förhand garanterar att förhandlingar leder till självständighet.



Demonstration för självständighet i staden Arbil den 16 september. Bland de kurdiska flaggorna syntes också israeliska flaggor.

Det finns i nuläget en utländsk ledare som öppet hejar på omröstningen. Det är Israels premiärminister Benjamin Netanyahu. Den 14 september sade han till medier att Israel stödjer omröstningen och etablerandet av en oberoende kurdisk stat.

Det finns många bakomliggande och motstridiga intressen som lett fram till folkomröstningen om den irakkurdiska regionens framtida status.

Det handlar om långvarig imperialistisk splittringspolitik av Mellanöstern och regionala maktens ambitioner. Det handlar om ett kurdiskt styre i kris, som i decennier präglats av maktkampen mellan områdets mäktigaste familjer, Barzani och Talabani.

Den kurddominerade delen av Irak har sedan det första Irakkriget 1991 i praktiken varit en självstyrande region. Efter kriget drev USA, Storbritannien och Frankrike igenom en så kallad flygförbudszon över norra Irak.

Irakiskt flyg förbjöds tillträde till luftrummet medan de tre nämnda staterna tog sig rätten att flyga inom zonen och regelbundet bomba irakiska militära mål.

De påstod sig agera för att skydda kurderna från den brutale Saddam Hussein i Bagdad. Att USA under 1980-talet var ett av de västländer som hjälpte Saddam Hussein att skaffa de kemiska vapen som senare användes mot den kurdiska befolkningen talades det tyst om.

Det kurdiska självstyret blev, oavsett de vackra orden, i första hand en språngbräda för den storskaliga Irakinvasionen 2003.

Efter störtandet av Saddam Hussein samma år formaliserades självstyret under namnet Kurdistans regionala regering, KRG. Regionen fick behålla sina egna väpnade styrkor, peshmergas.

Medan övriga Irak präglades av våld och kaos under ockupationsåren var det relativt lugnt i den kurdiska delen. Trots protesterna från Bagdad slöt KRG egna avtal med bolag om exploatering av olja och gas.

Det land som det kurdiska självstyret sedan 1991 handlat mest med är Turkiet, ökänt för att

våldsamt förtrycka den egna kurdiska befolkningen.

Åren av lugn och ekonomiskt uppsving i den irakkurdiska regionen bröts definitivt sommaren 2014. Då intog terrorgruppen IS det näraliggande Mosul och hotade den kurdiska regionen och dess oljekällor. Detta hot var en av orsakerna till att USA beslutade sig för att på nytt gå i krig i Irak.

IS offensiv följdes av ett dramatiskt oljeprisfall. Ingmar Karlsson, tidigare Sveriges konsul i Istanbul, skriver i boken Inga vänner utom bergen att 97 procent av KRG:s inkomster kom från oljan. Prisrasen orsakade därför en ”ekonomisk tsumani”. Följderna blev sänkta löner för offentligtanställda, ökad fattigdom och avbrutna utländska byggprojekt.

Detta förstärkte ett redan pyrande missnöje med de två dominerande och konkurrerande partierna i regionen, Barzanifamiljens KDP och Talabanifamiljens PUK. Båda familjerna hade sett till att sko sig själva under de goda åren med högt oljepris.

Läget förvärrades när den folkvalde presidenten Masoud Barzani vägrade att avgå 2015. Då hade han avverkat två mandatperioder samt en förlängning på två år.

När den nyvalde talmannen från oppositionsrörelsen Gorran skulle lägga fram en lag om Barzanis avgång i oktober 2015 var parlamentsbyggnaden i staden Arbil omringad av Barzanis peshmergasoldater. Vilket resulterade i ytterligare protester.

Att den illegitime presidenten valt att utropa en folkomröstning den 25 september är ett försök att komma ur det politiska dödläget och säkra KDP:s framtida makt.

Alla inflytelserika kurdiska krafter har självständighet på sin agenda. Det är ett krav som det är lätt att samla människor bakom. På så vis har Barzani lyckats få motståndarna i Talabanis PUK att stödja omröstningen.

Försoningen mellan dessa resulterade i att parlamentet den 15 september, tio dagar innan folkomröstningen, kunde hålla sin första session på två år.

Men alla kurdiska röster är inte nöjda. Det ovan nämnda oppositionspartiet Gorran bojkottade parlamentsmötet och kallade det för en kupp ledd av Barzani. Gorran är för självständighet men först när omständigheterna och tiden är de rätta.

Orsakerna till att USA inte vill fullfölja den uppsplittring av Irak som påbörjades 1991 är desamma. Det kurdiska självstyret fick stöd när det tjänade rollen som USA:s sprängbräda in i regionen.

Men för stunden är tillfället inte det rätta för ett nytt steg mot irakkurdisk självständighet, vilket skulle innebära skärpta konflikter i Irak och närområdet.

Att värna relationerna med den irakiska centralregeringen är viktigare för USA. Sedan kriget mot IS inleddes 2014 har USA stärkt sin position i Irak, vilket är centralt för att hålla tillbaka USA:s allt mäktigare fiende Iran.

Positionen i Irak vill Washington inte riskera genom stöd till irakkurdisk självständighet.

Att värna relationerna med Natolandet Turkiet är också centralt för USA. Den turkiska regeringen är livrädd för att kurdiska självständighetssträvanden i andra länder ska stärka dessa stämningar i Turkiet.

Dessutom är relationerna Washington-Ankara redan ansträngda. USA backar nämligen upp syrisk-kurdiska SDF – terrorister enligt Turkiet – i kapplöpningen om kontrollen över östra Syrien och dess oljekällor.

Strävan efter att befästa en position för USA i Syrien får inte störas av turbulens orsakad av irakkurdiska självständighetsträvanden.

Den ende ledare som applåderar folkomröstningen är Israels Benjamin Netanyahu. Israel har

länge haft goda förbindelser med irakkurderna och främst Barzanis KDP. I augusti 2015 skrev Financial Times att Israel detta år importerat 75 procent av sin olja från KRG.

Mellanösternanalytikern Per Jönsson framhåller i Utrikespolitiska institutets aktuella skrift om Irak att KDP *”i decennier haft täta förbindelser med israelisk säkerhetstjänst som periodvis utbildat peshmergasoldater”*.

Förklaringen är att Israel understödjer allt som splittrar och försvagar dess arabiska fiender. I Syrien har denna taktik gått så långt att israelerna backat upp al-Qaidagruppen Jabhat al-Nusra.

Att enbart ha Israel i ryggen räcker inte för att den irakkurdiska regionen ska kunna bryta sig ur Irak och överleva.

En formell statsbildning erkänd av omvärlden framstår för stunden som högst orealistisk.

Fakta och bakgrund

Det kurdiska självstyret KRG

- Det kurdiska självstyret i norra Irak skapades med hjälp av västmakterna efter Irakkriget 1991.
- Har idag 5,3 miljoner invånare. I området lever inte bara kurder utan många minoritetsgrupper.
- Har sedan 1991 styrts av de två klanbaserade partierna, Barzanis KDP och Talabanis PUK. Sedan 1999 finns en stark opposition, den liberala Gorranrörelsen, som profilerat sig mot korruption och rättslöshet inom självstyret.
- Under andra halvan av 1990-talet utkämpades hårda strider mellan KDP och PUK. Cirka 2.000 personer dödades under dessa år.

KDP

- Kurdistans demokratiska parti (KDP) styr den västra delen av självstyret med bas i staden Arbil. KDP:s ledare, Mousad Barzani, är det kurdiska självstyrets president.
- KDP har traditionellt goda med Turkiet och Israel. Relationerna till de kurdiska bröderna och systrarna i Turkiet är inte lika goda. KDP har stött Turkiets krig mot turkkurdiska PKK.

PUK

- Kurdistans patriotiska union (PUK) styr den östra delen av KRG och har sitt säte i staden Sulaymaniyya. Jalal Talabani har varit dess frontfigur sedan PUK bröt sig ur KDP för 40 år sedan. Han var Iraks president 2005-2014.
- PUK har bedrivit mer handel med Iran, och har traditionellt haft relationer med PKK i Turkiet och dess avknoppning i Syrien, PYD.